

Időhirdetés

Történik: amikor nem lesz idő többé...

Mint hó, hullott a szürke por és hamu. Az ég is olyan volt, mintha szétégték volna a színek, s most más nem maradna, csak valami fakó élettelenység. Amúgy is régen nem látták a Napot, félhomály uralkodott, a parancsnok szerint valahol vulkán tört ki, s annak felhője ért el idáig.

Felvette a maszkot, az infravörös szemüveggel próbálta kivenni, mi történik az utcán, de azonnal száraz köhögés fojtogatta. Lerántotta a maszkot, a szűrő tele volt porral. Leguggolt, szétbontotta a műanyagot, és kirázta a filtert.

- Vigyázz! - szólt rá a parancsnok a háta mögül, mire Ádám belemerevedett a mozdulatba.

Az utcán dübörögve hajtott el egy páncélos, csizmák kopogtak, majd az épület felső emeletéről lövések dördültek.

A belvárosi házakat már rég elhagyták a lakók. Most bentről lőtték az utcát Ádám bajtársai. Fogytán volt a muníció, napok óta akadózott az üzemanyag-ellátás, és amióta szállt ez a puha hamu, alig működtek a kommunikációs eszközök.

Ádám felegyenesedett, a falhoz támaszkodtak mindketten, a parancsnok, meg ő.

- Nem a mieink voltak - suttogta a parancsnok. Többnapos borosta jelezte, hogy napok óta nem jutott haza, és aludni sem volt ideje. - Honnan van ezeknek még dízelük, fel nem foghatom! Úgy tudtam, sikerült lezárni a várost.

Ádám újra bíbelődni kezdett a maszkjával. Amit megtanult a harcok során, az éppen az volt, hogy egyre kevésbé lehet átlátni, mi történik. Ők a belváros egyik régi házának oldalában húzódtak meg, ezek a falak több száz évesek, az ablakok már összetörték a korábbi nagy robbanásoktól. Most onnan lőtték a bajtársak. Alig kapnak híreket és utasításokat, még a szomszédos utcákon levő helyzetet sem ismerik innen. Egyetlen dolog, amire támaszkodhatnak: a meg-

érzésükre, ami most épp azt mondja, hogy várjanak, mert mindjárt megtisztul az utca.

Befutottak az épületbe, berúgták az egyik földszinti lakás ajtaját. Az ajtó mellett még ott állt a tábla: Ügyvédi iroda. Az ablak mellől leskelődtek ki az utcára. Egy darabig csönd volt, majd megjelent egy csapat a therionisták közül, veszett gyorsasággal futottak, arcukat nem lehetett kivenni, örökké kendőbe burkolták magukat. Ádám úgy érezte, így könnyebb is, mert nem látja őket, amikor rájuk lő. De lőni most nem kellett. Az utca keleti végén, a tér felől megérkeztek üldözőik.

- A fehérek... - suttogta a parancsnok, s hangja leheletnyit megremegett.

Ádámban is azonnal ez a furcsa, ujjongó és egyszerre síró izgalom lett úrrá. Olyan érzés volt, mint mikor Immire gondolt. Bent, valahol a mellében ilyenkor örömmel sírt és szinte szétfeszült a szív. Leeresztette fegyverét, és minden félelem nélkül kinézett. Ahol a fehérek harcoltak, embernek nem volt szüksége közbelépni.

Robbanás morajlott, majd nem sokkal rá rázkódni kezdtek a falak, az iroda egykori berendezéséből azt a néhány polcot, ami még eddig megmaradt, most úgy dobálta a rengés, mintha csak papírmasé játékok volnának. A fehérek nyomában gyakran járt földmozgás, azt mesélte valaki, hogy volt, ahol szétváltak egész utcák, s hidakat tekert meg, mint nejlonszalagokat. Már tudták azt is, hogy néhányukon semmiféle pusztítás nem fogott. A kovenantisták többségében sem golyó, sem robbanás, se tűz, se az egyre véresebb járványok nem tettek kárt. Ádám egészen pontosan tudta azt is, melyik ponttól volt sérthetetlen, s ezt a pontot nem is annyira az időben helyezte el, hanem azokban az építőkockákban, amiből összeállt ez az egész történet.

Akkor épp a kórházat védték. Az ápolók óriási káosz közepette mentették a betegeket, a therionisták szétlőtték addigra a kerítést, a gyógyszerteret, s próbáltak behatolni az épületegységbe. Óriási volt a túlerejük. Kendőbe burkolt fejük miatt mind egyformának látszottak. Ádámban a félelem iszonyná nőtt ettől az arctalan fenyegetéstől, egyre csak a betegekre gondolt, meg a gyerekekre, az újszülöttekre, a magatehetetlenekre, az ártatlanokra. A kétségbeesett orvosokra és ápolókra, akiknek odahaza egészen bizonyosan valakijük szintén vár a segítségre. Gondolatban mindez összeolvadt számára, s már csak Immire gondolt, meg a feleségére. Ha az ártatlan emberek, a kis gyermekek meglátják azt a haláléhséget a kendőbe bugyolált halálosztók szemében, hinni fogják-e még valaha, hogy az Isten szeret? Rájött, hogy nem engedheti meg ezt a szembesülést, nem juthatnak el odáig a kendősők! Szinte örült erő szállta meg, de a többiekben is mintha ugyanez játszódott volna le. Akkor jelentek meg a fehérek. Egyszerre közöttük voltak, de nem a megkezdett műveletekbe szálltak be. Mozdulataik tömegeket söpörtek szét, suhintásukra felfodrozódott az aszfalt, tekintetük kővé dermedtette a kendősöket. A kozmikussá nőtt harc közben érintette meg őt az egyik a fehérek közül. Hozzáért, Ádám belenézett gyönyörű szép arcába. Azóta érezte azt a védettséget, ami nem hagyta el, s attól a ponttól a korábbi

szabályosnak látszó dolgok elvesztették érvényüket. Feloldódott az idő, a teste egyre jobban hozzáidomult a megpróbáltatásokhoz, és valami vak, biztos tudat vezette előre. Azt is tudta, hogy a cél felé. Nem kellett külső parancsok, ráhatkozott ezekre a belső érzésekre, amiktől korábban rettegett volna. A kórházi csata után sokan megváltoztak úgy, mint ő is, a kovenantisták közül. Amikor a kendősök saját istenük nevével rohantak előre a pusztításba, Ádám hallotta önmagában a választ, mintha a fehér mondta volna neki: Őrizd magad, már közel az óra... Te el vagy pecsételve...

Két eltévedt therionista lopakodott az utca szemközti oldalán. Félelmüket nem is leplezték. Kendőjük kibomlott, a fekete anyag szélei futás közben lengedeztek, mint mérgeeskígyók. Fentről két jól irányzott lövés leterítette őket. Még éltek, fetrengtek a sűrű porban. Ádám szánta őket, pedig tudta, hogy ők nem sajnálnák se Immit, se Zoét.

A parancsnok lerogyott a padlóra. Ádám leült az ablak másik oldalán.

- Haza kellene mennünk. Itt már elvégzik a fehérek a tisztogatást - nyögte a parancsnok. - Mindannyiunknak haza kell mennünk. Nincs nálad egy kis víz? Na, nem baj. Hazamegyünk, rendbe tesszük magunkat. Otthon vár téged Immi. Most az a fontos, hogy vele légy!

Ádám is érezte a hívást. Haza kell menni. Odakinn csönd volt, szokatlan, gondolatokkal telített csönd, mintha ott szállna a sok hívás a levegőben, amit csak az hall, akinek szól.

A parancsnok suttogva folytatta:

- Soha nem gondoltam volna, hogy így átértékelődik bennem minden. Nem érdekel más, mint hogy eljussak felé...

Ádám szintén fojtott hangon mondta ki, amire gondolt:

- Mintha az idő szétoldódott volna. Olyan, mint ez a kinti félhomály. Nem tudom érzékelni az időt, csak azt tudom, hogy oda kell érnem hozzá.

- Odaérsz, hidd el, odaérsz! - A parancsnok megkopogtatta Ádám karját. - Gyere, szóljunk a többieknek is! Itt már nekünk nincs feladatunk.

A harcostársak közül néhányan úgy néztek rájuk, mintha álomból ébrednének. Alvajáróként indultak neki a szétlőtt városnak. Egy pillanat, és ki-ki eltűnt a vulkáni por ködében.

Ádám félt kimerészkedni a térre. A romos épületek fedezékében lopakodott előre. Messzebb néhány therionista rohant előretartott gépfegyverrel. Ádám beugrott egy kiegészített autó mögé, keresztül-mászott egy bűzös betongyűrűn. Mire kiért, fülében szinte sípolt a szívdobogás. „Miért is kényszerítettek bele ebbe a patkánylétbe?”, ágaskodott fel a gondolat. Mire kiért a betoncsőből, eldöntötte, hogy nem csúszik-mászik, mint egy kígyó, tovább. Felállt, kiegyenesedett. Végigjáratta tekintetét a téren, de sehol nem látta a gépfegyvereseket.

Hosszú volt így, gyalogosan az út hazafelé. Közben eleredt az eső, és a sűrű cseppekkel együtt a por is leszállt, nyúlós masszává állt össze a földön. Viszont a levegő megtisztult, és Ádám régóta először lehúzta arcáról a maszkot. Érezte, hogy minden lépéssel könnyebbedik a terhe. Egészséges életösztone igyekezett

elsöpörni aggodalmát. Nem tudta, mi van szüleiével távol a várostól, meg tudták-e védeni magukat? Mi történt testvéreivel, barátaival? Zoénál és Imminél sem járt már mióta! Most minden egyes lépés megerősítette abban, hogy ne gondoljon másra, csak órájuk, arra a kicsiny világra, ami az övék.

Voltak utcák, ahol szinte futva tudott haladni, másutt óvatosságra kényszerült. A több sávú körúton még jártak a páncélosok, meg kellett húzódnia. Lihegett, izzadt és várt. Nem messze állt a szétbombázott templom romja. Annak idején innen indultak meg a védharcok akkor, amikor lebombázták ezt a jelentéktelen épületet, s a romjaira vonultak felháborodva a helyiek. Néhány beszéd elhangzott, egyre nagyobb lett a tömeg, s akkor a therionisták iszonyú vérengzést rendeztek közöttük. Ádám akkor és ott érezte meg először, hogy ki kell lépni az életfeltés egyszerű logikájából. Ahelyett, hogy megijedtek volna az emberek – civil férfiak, mint ő –, egyszerre úrrá lett mindannyiukon valami jóleső heroizmus, ami segített továbblépni azon a sokkon, amit átéltek. A kovenantisták nemcsak csapatba rendezték őket, hanem felébresztették a reménységet is. És érezte a hívást, a várakozást, a vágyakozást. Tudta, hogy eljön a találkozás...

Robbanás rázott meg mindent, aztán fehérek érkeztek. Ruganyos futásuk közben lábuk talán nem is érte a földet. Világosság járt körülöttük, nyomukban pedig békesség csönd. Ádám továbbfuthatott a lakópark felé. Elérte a házakat, de a földszinti bejáratnál nem működött a kapuzár, hiába illesztette oda karját a beépített eszközzel. Végül egyszerűen beütötte az ajtó üvegét és benyúlt a belső kilincshez. Rohanást tette meg a kétemeletnyi lépcsősort. Bent még épnek tűnt minden. Talán semmi baj...

Amikor Zoé kinyitotta az ajtót, mosolya olyan megkönnyebbülésről árulkodott, hogy Ádám szinte felsírt valami zaklatott, boldog örömben. Hamarosan ölelték egymást, és Ádám érezte, hogy ölelésüket körbezárja egy bizonyosság, mint valami védőöv.

– Immi? Te hogy bírtad? Drága...

– Jól van. Mindketten jól vagyunk.

A kis Immánuel ült ágyacskájában, sem félelem, sem nyugtalanság nem zavarta még gyermekarcának simaságát, kerekességét. Ahogy édesapja megszólította, megismerte, két kezét nyújtotta felé. Ádám kivette, alig mert hozzáérni, mocskosnak, elhanyagoltnak érezte magát. Mégis jó volt magához szorítani ezt a csupa erő kis testet.

– Mennünk kell – suttogetta Zoénak. – Hamarosan ideérnek. Egy percet sem vesztegethetünk.

Zoé azonnal elővett egy kezeslábast a kisiúnak. Ádám belebújtatta őt, közben Zoé is elkészült. A kiságy mellett hátizsák állt, felkapta.

– Kell ez? – intett fejével Ádám.

Zoé bizonytalanul elmosolyodott. Odalentről csapkodás, páncélos járművek moraja hallatszott. Ádám gondolkodás nélkül húzta maga után Zoét, karjában tartotta a gyermeket. Gyakorlott mozdulattal sandított ki a konyhaablakon, s lát-

ta, hogy az erkély felől már nem biztonságos. Visszarohant a bejárathoz. Tudta, hogy körbekerítették a házat, s innen csak egy dolog mentheti ki őket. Átadta Immit Zoénak, kezébe vette a géppuskát, de még nem indult, s már érezte, hogy a fehérek is megérkeztek. A ház falai ismét megremegtek, mint mindannyiszor, amikor a közelben voltak a seregek, reszketett a csillár, kocogtak a poharak a szekrényben. Tudata egészen pontosan listázta az eseményeket. Odalent a therionisták körülvették a házat. Hamarosan felérnek, és hidegvérrel megölik Immánuel, Zoét és magát Ádámot is. A földrengés ugyanakkor azt jelzi, hogy megérkezett az Ő serege. Talán felérnek idáig, és elhozzák a szabadulást. Azt is hideg fejjel állapította meg, hogy bár elméje teljesen világos, és felkészült a kínos halálra, felkészült arra is, hogy lássa szeretteit meghalni, mégis rettenetesen fél a teste. Vadul kalapáló szíve, a végtagjai, az izmai nem fogadnak szót annak a mindentudó várakozásnak, ami már rég nem fél a haláltól. És miközben tudja, hogy bármilyen iszonyat bekövetkezhet itt, a jól ismert házban, saját lakásukban, minden porcikája felkészült arra is, hogy védje gyermekét és feleségét. Bármilyen közel érzi az Istent – hát hiszen ezért nevezték el fiúkat Immánuelnek, mert ez a név azt jelenti, velünk az Isten –, de ő ember, még mindig az utolsó pillanatig ember, egy tökéletlen teremtmény, és az ösztöne, igazságérzete és örült szeretete a két ember iránt mind azt diktálja, hogy védje őket.

– Tudd, hogy szeretlek – bújt hozzá most Zoé. Könnyei benedvesítették Ádám nyakát, ahogy Zoé arca odaért a jól ismert hajlatba. Ádám szíve összezorult. Ha egyszer fröccsen a vér... Nem, nem történhet meg!

A főbejáratától összecsapás robaja hallatszott, füst szállt fel a lépcsőházba. Ádámék visszahúzódtak a lakásba. Ajtók csapódtak, de elmaradt a sikoltozás, és Ádám reménységgel várta a hozzájuk benyitót. Nem is emelte fel fegyverét, csak annyit tett, hogy védelmezően Zoé és a gyermek elé állt.

Fehér jött be úgy, ahogy a fehérek jártak, lába talán nem is érte a padlót. Ránézett a tiszta, ragyogó arcra, és megismerte. Az övé volt, az a fehér, akivel annak idején a kórháznál összekapcsolódott a tekintete.

Zoé remegése is megszűnt. A fehér megérintette vállukat, és már vezette is őket.

– Ne féljete! Megérkezik, akit vártok!

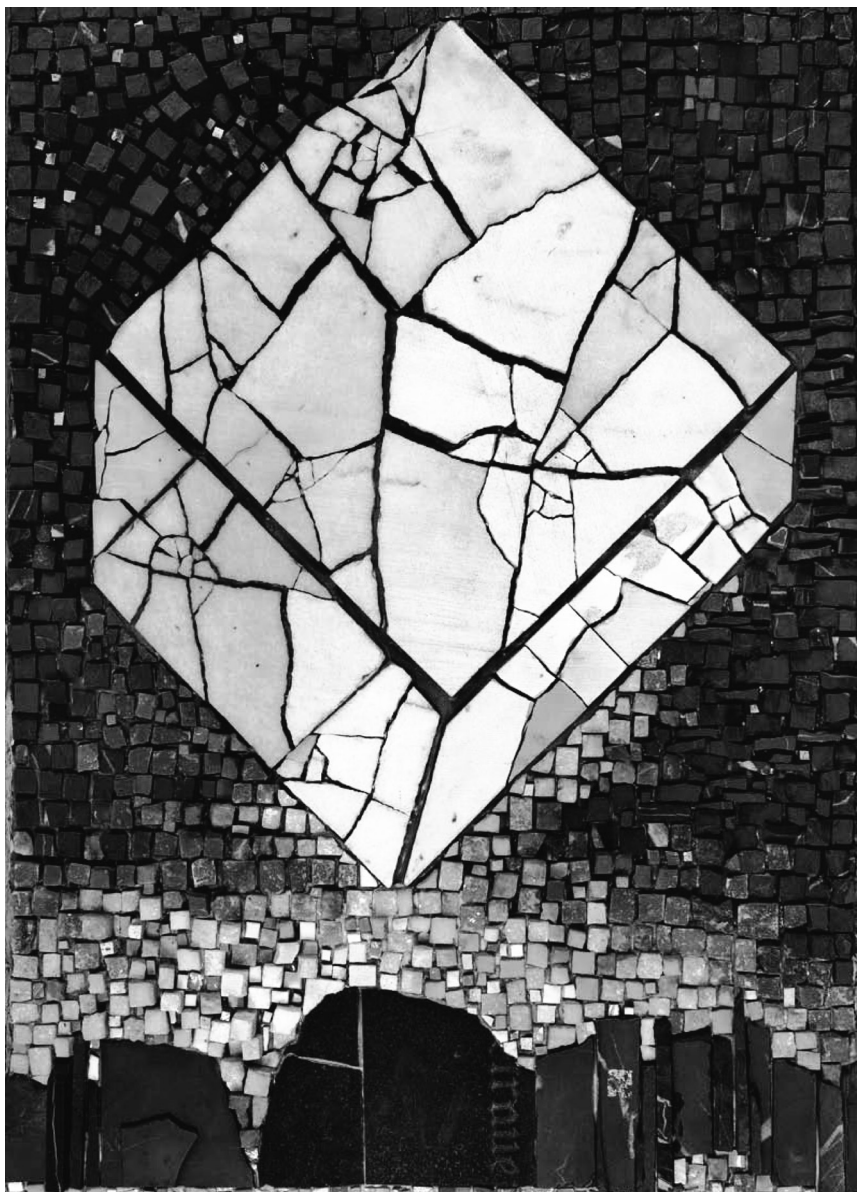
Kivezette hármukat a lakásból. Több lakó is igyekezett lefelé egy-egy fehérrel. Odalent látták a csata nyomait, de a therionistáknak híre-nyoma nem volt. Ádám feltételezte, hogy összegyűjtötték őket, s majd vár rájuk az ítélet.

– Menjetek fel a magaslatra! – mutatott a fehér a városi kilátó felé.

Csoportosan, párban, egyenként, sokan igyekeztek arrafelé. Rengeteg gyerek volt a gyalogosok között. Kisebbség is, nagyobbak is. Valahogy mindenki nyugodtnak és derűsnek tűnt, pedig a város a háború kegyetlen nyomaitól vérzett még. Szétlőtt házak, tankok alatt szétzúzott kerítések, üszkösre égett fák, bombakráterek és mindenütt szétrobbant járművek. Mindezt pedig befedte a vastag szürke por, ami leszállt nemrég az esővel. Olyan volt, mint a felejtés pora. Mint a megbékélés puha, tiszta hava.

Egyre több felől láttak érkezni embereket a kilátó felé. Rengeteg gyerek és fiatal. Ádám most először teljes valójával felfogta, mit jelentenek azok a szavak, amelyeket olykor rajongva emlegettek szószólóik, az időhirdetők, mit jelent az, hogy remény, ígéret, beteljesedés. Ez a sok békés, tiszta élet, ami a találkozás felé tartott, ezek töltötték meg a rajongó szavakat értelemmel és tartalommal.

És csak mentek mind a magaslat felé...

Rác András: A kocka feltámadása (mozaik, 1986)